

Zaterdag 9 november 1918.

Gisteren avond zware bonzen van grof geschut. Slapeloze nacht. De lucht is sterrenhel. Geen gerol van treinen, geen ratelende rijtuigen meer. Onophoudelijk schieten lichtflitsen aan het zuiderfront op...

Het bonzen heeft sinds eenigen tijd opgehouden... De stilte is indrukwekkend hoorbaar.

Maar wat is het, dat mijn aandacht trekt, herhaaldelijk? Het komt van heel verre, het gelijkt op het beneveld ruischen van een wegtrekkend getij, op het loeien van den wind door de kruinen van een op afstand staande sparrenbosch; het heeft een begin en een einde, heel dof, maar duidelijk afgeteekend, dat raadselachtig, zenuwstelschokkend nachtgeluid...

Ik zou graag gelooven aan het bovenaardsche, aan een onnaspeurlijke verbinding tusschen het onstoffelijk-onvatbare en het tastbaar en zichtbaar reëele. Zou dit een uiting er van wezen, is het een stemme der natuur, een zucht tot wording van het nog niet ontdekte? Is het de samenvatting van het algeene weegeklaag van 't lijdend menschedom?...

En na een kort indommelen ontwaak ik weder. Wat was dat mysterieus vernomene van daar zoo even? Is het niets dan een begoocheling van mijn overspannen geest geweest?

Opnieuw volgt kanonslag — nadaverend — op kanonslag en telkens schuifelt een obus door het luchtgewelf en meestal volgt ook een schitterstraal aan den einder van den zuidkant ...

Zou het wonderbaar schijnen van zoo even in feite niets dan suizingen van houwitsers zijn geweest? Ik denk het niet, misschien omdat ik liever aan 't bovennatuurlijke geloof hecht.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)